

Clarence Foster Heald, roepnaam Clarence, wordt geboren op 5 april 1921 in Edmonton, Alberta. Hij is de zoon van Joseph Ernest Foster Heald en Clara Heald. Zijn vader is een veteraan uit de Eerste Wereldoorlog. Hij had in april 1916 dienst genomen, vervolgens in november 1916 naar het Europese strijdtoneel gegaan en weer teruggekomen in 1918.

Als Clarence dienst neemt is zijn vader al gestorven en zijn moeder is inmiddels hertrouwd. Bij de inschrijving geeft hij als moeders naam 'Clara Varnum' op.

De familie is naar London, Ontario verhuisd toen Clarence nog jong was. Thuis wordt Engels gesproken en ze bezoeken de United Church. (Vader stond als Methodist geregistreerd)

Na de lagere school volgt Clarence nog vier jaar de High School. Daarna gaat hij nog een paar maanden naar de handelsavondschoon en zoekt dan werk. Hij komt in 1937 in dienst bij de Bank van Toronto. Als functie is omschreven: 'geldteller'.

Op 12 mei 1942 meldt Clarence zich aan voor actieve dienst in Brockville Ontario. Hij geeft dan op dat hij in Landsdowne, Ontario woont.

Tijdens een interview na zijn dienstneming wordt er iets meer duidelijk over de familieachtergrond van Clarence.

Het overlijden van zijn vader en het hertrouwen van zijn moeder komt ter sprake. Ook dat hij met zijn stiefvader wat minder goed kan opschieten.

Hij heeft een oudere zus en een halfbroer.

Hij is een amateurfotograaf; op sportgebied is hij geïnteresseerd in schaatsen, honkbal en trektochten door de natuur.

Als hij leest is het bij voorkeur 'fictie'.

Door de interviewer wordt hij omschreven als een vriendelijke, nette kerel die heel coöperatief is. Misschien dat hij soms iets assertiever zou kunnen zijn.

Zijn keuringsrapport geeft aan dat hij een 'lichtgewicht' is, met een lengte van 1,73m brengt hij amper 54 kg op de weegschaal.

Als lichamelijke kenmerken worden genoteerd: een litteken op de rechterpols en een litteken van een blindedarmoperatie.

In mei 1942 heeft Clarence al een redelijke militaire achtergrond als reservist. Vanaf 1939 heeft hij consequent de trainingen gevolgd, eerst bij de Royal Hamilton Light Infantry, daarna bij de Brockville Rifles.

De commandant van de laatste eenheid meldt dat hij Clarence zonder meer als officier zou opnemen bij zijn eenheid, als hij daarbij zou worden ingedeeld.

Bij de Brockville Rifles heeft Clarence een voorbereidende training gehad als toekomstig officier.

Na het districtsdepot in Ottawa wordt hij overgeplaatst naar Nanaimo op Vancouver Island en, inmiddels al sergeant, wordt hij half november 1942 geplaatst in het officiersopleidingscentrum Trois-Rivières, Quebec.

Ook hier presteert Clarence blijkbaar goed want op 13 februari 1943 wordt hij benoemd tot 2e Luitenant.

Officieel ingedeeld bij de Brockville Rifles wordt Clarence in maart 1943 weer overgeplaatst naar Vancouver Island, dit keer wordt Long Beach zijn standplaats.

In 1943 was Long Beach op Vancouver Island, British Columbia, een cruciaal, afgelegen militair bouwterrein waar, ter verdediging van de kust, de RCAF-luchtmachtbasis Tofino werd gebouwd.

Er werden strandverdedigingswerken – waaronder palen en prikkeldraad – geïnstalleerd vanwege de vrees voor een invasie.

Het volgende station voor Clarence wordt Ucluelet op Vancouver Island. De Canadese luchtmacht heeft daar een station voor watervliegtuigen. Het maakt deel uit van de eerste verdedigingslinie tegen een eventuele Japanse invasie.

Clarence ziet vrijwel alle stations op Vancouver Island.

Na Ucluelet wordt hij geplaatst op de luchtmachtbasis bij Patricia Bay in de buurt van Sidney aan de oostzijde van het eiland.

Hij is nog steeds ingedeeld bij de Brockville Rifles, die bewakingsdiensten draaien op diverse plaatsen op Vancouver Island.

In februari 1944 gaat Clarence naar Vernon B.C.

Daar volgt hij een maand een cursus op de Canadese Infanterie School, waarna hij weer terug gaat naar Sidney.

Ondertussen wordt, sinds eind 1943, op regeringsniveau onderhandeld om Canadese officieren toe te staan in het Britse leger te dienen.

Clarence meldt zich relatief laat aan om als officier naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en uitgeleend te worden aan een Britse eenheid.

Hij wordt geselecteerd en krijgt CANLOAN-nummer CDN/414.

CANLOAN-officieren

Het Britse leger had in het najaar van 1943 een groot tekort aan luitenanten en kapiteins bij de infanterie.

Rangen die o.a. horen bij functies als pelotons- of compagniescommandant.

Deze officieren bij de infanterie zijn bij acties in de voorste linies te vinden.

Het Britse leger had toen al enige jaren op meerdere fronten gevochten en de verliezen in de genoemde functies waren groot. Met de geplande invasie in het vooruitzicht zou dat een groot probleem gaan vormen.

In Canada was er een overschot aan deze jonge officieren, gemotiveerd en bereid om aan de strijd deel te nemen.

Na veel Brits-Canadees overleg kwam er in februari 1944 groen licht voor de volgende opzet:

- Maximaal 1.450 infanterie en 50 logistieke officieren kunnen worden uitgeleend.
- Deelname uitsluitend op vrijwillige basis.
- Betaling naar Canadese normen door Canada.
- Leeftijdsgrenzen: 33 jaar voor luitenants, 37 jaar voor kapiteins.
- De Britse regels voor promotie zullen toegepast worden.
- Indien nodig kunnen de officieren door Canada teruggeroepen worden.
- Het geheel krijgt de codenaam CANLOAN.

Men verwachtte een grote aanmelding in Canada omdat veel officieren dachten een snellere promotie te maken door deelname aan de strijd. Anderen waren dermate gefocust op inzet dat ze zich terug lieten zetten in rang om in aanmerking te komen.

Toch werd het vooraf geschatte aantal aanmeldingen niet gehaald.

Uiteindelijk werden 623 infanterie- en 50 logistieke officieren geselecteerd.

Ze kregen een registratienummer dat begon met CDN en een volgnummer gebaseerd op hun aanmelding.

De inzet en prestaties van de CANLOAN-officieren was boven elke twijfel verheven.

De lijst van onderscheidingen en promoties is lang.

Hun inzet en moed had ook een schaduwzijde.

De balans: 128 gesneuvelden; 310 gewonden, 27 krijgsgevangen en één vermiste.

Van de gesneuvelden liggen er elf in Holten begraven.

Hun grafsteen is te herkennen aan het esdoornblad op de steen, het registratienummer beginnend met CDN, de vermelding 'Royal Canadian Infantry Corps' en het Britse regiment waarbij ze waren ingedeeld.

In voorbereiding op zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk (VK) wordt Clarence overgeplaatst naar Sussex, New Brunswick. Het verzamelpunt voor manschappen die de overtocht zullen maken.

Op 3 mei 1944 vertrekt het schip 'Empress of Scotland' vanuit Halifax met o.a. 250 CANLOAN-officieren aan boord. (De CDN-nummers 202-557)

Op 11 mei '44 komt het schip aan in Liverpool.

Het 1ste Hampshire Regiment is het onderdeel waarbij Clarence wordt ingedeeld.

Hij komt niet op D-Day aan land in Normandië, maar op 20 juni 1944.

Op 31 juli 1944 raakt Clarence gewond tijdens Operatie Bluecoat. De voortzetting van de opmars na de verovering van Villers-Bocage.

Gevochten wordt er dan in onoverzichtelijke gebieden die bekend staan als 'bocage'.

Een bocage (Frans voor "bosje") is een specifiek type halfopen cultuurlandschap dat in Nederland bekend staat als een coulisselandschap.

Na ontslagen te zijn uit het hospitaal wordt Clarence eerst weer ingedeeld bij het Hampshire Regiment. Maar eind november 1944 volgt een overplaatsing naar het 2^e Devonshire Regiment.

Het Devonshire Regiment wordt ook ingezet tijdens het Ardennenoffensief maar in het dossier van Clarence is daar geen aantekening over te vinden.
Het regiment is in maart 1945 weer terug in het VK en maakt zich vervolgens op om deel te nemen aan de geallieerde Rijnoversteek eind maart 1945.

Belangrijke aspecten van de Rijnoversteek:

Operatie Plunder & Varsity: In de nacht van 23 op 24 maart 1945 begon Operatie Plunder onder leiding van veldmaarschalk Montgomery.

Dit ging gepaard met Operatie Varsity, een luchtlandingsoperatie op de rechter Rijnsoever bij het dorp Hamminkeln in de buurt van Wesel (D). Het was de grootste luchtlandingsoperatie op één dag in de geschiedenis.

Het Devonshire Regiment maakte de tocht naar Duitsland in zogenaamde 'gliders', zweefvliegtuigen die getrokken worden door motorvliegtuigen. De droppingzone voor de para's en de gliders ligt in het gebied tussen Rees en Weze.

Gelande gliders

Bij de gevechten na het oversteken van de Rijn, tijdens de opmars naar de Elbe, raakt Clarence op 31 maart 1945 voor de tweede keer gewond.
Volgens de aantekeningen van de medische post heeft hij schotwonden in het hoofd en overlijdt hij vrij snel na aankomst.

Hij krijgt een tijdelijk graf zuidwestelijk van Wüllen bij Ahaus (D).
De definitieve rustplaats van Luitenant Clarence Foster Heald is de CWGC Canadese Begraafplaats in Holten.
Op 15 april 1946 wordt hij herbegraven in: plot 12, rij G, graf 16.

Toegekend worden hem:

de 1939-1945 Star; de France-Germany Star, de War Medal 1939-1945 en de Canadian Volunteer Service Medal met gesp.

De tekst op zijn grafsteen luidt:

**Devoted son,
True friend,
Loyal patriot,
Gave his life for humanity.**

Zo letterlijk mogelijk vertaald:
Toegewijde zoon,
Ware vriend,
Trouwe patriot,
Gaf zijn leven voor de mensheid.

Bronnen:

www.cwgc.org; www.ancestry.com; www.canada.ca/library-archives; wikipedia,
wartimesproject.com; codeword CANLOAN ISBN 1-55002-167-2